

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS
UNA BATALLADA
CADA SETMANA

Número especial, 20 Cts.

Números atrassats: doble preu

11.519

LA GROSSA

—Ja ho veieu, amb aquesta pinta, sóc la dona que té més pretendents.

Obra nova

Acaba de sortir

Edicions populars d'en Santiago Rusiñol

L'èxit de l'any

El casament de conveniència

Preu: 2 ptes.

Angel Pestaña

— Setenta días en Rusia —

Lo que yo pienso

Un tomo 8.º: Ptas. 3'50

Dietarios Blocs

Almanac
de

La Campana de Gràcia

sortirà el dia que es pugui

Dia 2 de gener

Número extraordinari

de

La Campana de Gràcia

Any nou

Esplèndida il·lustració : Text escollit : 30 cts.

NOTA.— Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o. be en sellos de franqueig al'editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés, un ral pera certificar. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

LA GROSSE

LA CAMPANA DE GRACIA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, Ptes. 1'50
ESTRANGER, Ptes. 2'50

La represa de relacions econòmiques amb els Soviets

Sembla que es va produint en la nostra terra un corrent d'opinió favorable a la represa de relacions econòmiques amb la República Socialista Federativa dels Soviets.

La premsa barcelonina d'esquerra ha parlat, en els darrers dies, amb alguna amplitud, d'aquesta qüestió. Al reste d'Espanya no sabem que s'hagi dedicat un moment d'atenció a problema tan curull de suggestions.

I, no obstant, és, en l'hora present, la represa de les relacions amb Rússia, una de les inquietuds que neguitegen al món sencer.

El *Daily Mail*, primer colós de la premsa britànica, no hi ha dia que no ompli columnes i més columnes barrejant xifres, remenant estadístiques, suspesant el pro i el contra.

A França l'omnipotència dels Bancs i la cobdícia dels rendistes ha enverinat un assumpte que, amb un xic de voluntat per ambdues parts, tan senzillament s'haguera resolt.

Els més vius han estat els italians. Amb un cop d'ull, que no dubtem en qualificar de genial, en Mussolini es va fer càrrec de la situació i va tirar al dret. Els primers negocis amb els Soviets els van fer els metallúrgics torinesos i alguns homes d'afers nordamericans.

A Espanya, a Catalunya particularment, aquesta actualitat internacional s'ha d'estudiar, aquest interrogant de l'esfinx s'ha de contestar amb l'aritmètica a la mà.

La política, les passions classistes no hi tenen aquí que fer res.

Benauradament, nosaltres no vàrem fer, com els francesos, préstecs al tsar i no tenim comptes pendents amb els russos.

Doncs, ço que cal preguntar és el següent:

Convé o no convé entaular, nuar relacions comercials amb els bolxevics?

Que responguin els nostres marxants els nostres productors. Però que diguin son parer sense *parti pris*, deixant de banda prejudicis i preocupacions i no guaitant més que a l'interès del comerç i de la indústria, al present i a l'esdevenidor de la nostra economia.

Rússia és, al mateix temps que una déu inestroncable de matèries primes, un dels mercats consumidors més importants del món. Després de Xina i la Índia, el primer.

Rússia produeix quantitats fantàstiques de fusta, de pell, de blat, de petroli, etc. Necessita maquinària, teixits, productes manufacturats de tota mena.

I bé. Sobre aquestes bases, hi pot haver algun punt de contacte, d'intel·ligència, de coincidència entre russos i espanyols?

Es el que corre-cuita s'ha d'esbrinar.

DUES BARBES BLANQUES

Antoni Maura-Pau Iglesias

Han passat a la posteritat, amb pocs dies, les còrpores de dos homes que deixen uns profundíssims solcs, imborrables en les pàgines mig negres, mig blanques, mig nobles, mig inhumanes de la història de la política contemporània espanyola. Llurs actuacions públiques han estat—segons diuen els biògrafs—nobles les d'en Maura i exemplars les d'en Pau Iglesias. Ambdues intel·ligències han obrat diferentment. Han treballat en distins camps. De llurs conreus se n'ha recol·leccionat unes collites òpimes. La terra del camp o de l'hort en què cada u havia plantat llurs llavors ideològiques, és fertillíssima, de fecunditats vastíssimes. I pel que hom veu, els adobs han estat innecessaris. Les fàbriques de productes químics no han pogut fer litografiar en llurs vinyetes comercials, o en les parets de llurs despatxos i tallers els atraients rètols de "Proveedores de la ex-gobernante casa conservadora", o bé: "Proveedores de la aspirante a gobernar casa socialista".

Ací no tractarem d'explicar o de reproduir els detalls més efímers o més capitals de llurs respectius biografies. Tampoc volem fer de savis vilatristes, analitzant l'obra que deixen feta. Això és feina per estadistes pacients i rutinaris. Nosaltres, com diu l'epígraf, ens limitarem a parlar de

les barbes d'aquestes dues figures, que tant han influït en els diversos sectors de l'opinió pública espanyola.

***

La barba blanca és un distintiu que la noblesa confeïx als homes. Una barba blanca sempre tindrà el respecte i l'admiració de la humanitat. Ella ens suggereix les més eminents estampes que han passat pels fulls daurats de la història de l'art i de la literatura.

La barba blanca d'en Maura és el contrast de la d'en Pau Iglesias. La una és l'aristocràcia castellana, aquella aristocràcia tan exigent i altiva; l'altra és la plebs nordenya, humil i lliure com un gos de cacera. La del mallorquí és senyorívola, elegant i pulcra; la del galleg aspre, sorruda i vulgar. Les dues són argentades com les d'un apòstol catòlic, apostòlic i romà. Es raó que la una tingui el posat august i majestuós, i també n'és que l'altra el tingui senzill i únic. Ambdues descobreixen les doctrines que preconitzen llurs corresponents propietaris. Ambdues arboraven una bandera ben diferent: la reacció i el lliberalisme. La del conservador era acariciada i afalagada per les mans sedoses, subtils i enlluernadores de la burgesia; la del socialista pels dits descarnats, raspelluts i enduriciats de l'obrer.

Els fils nevats de la barba del català de Mallorca s'aplegaven en forma cònica, com el turó d'una muntanya montserratina i commutaven al rostre del lieder conservador una vivesa excepcional i franca mentre de llurs llavis neixia un simpàtic somriure.

La blancor polida de les barbes i melenes dels dos polítics exhaurits, feia pensar en l'esfalt d'un quarto de bany o en un llençol emmidonat. Potser direu que són dues comparacions ben innocents. I que la barba blanca no ho és d'innocent? Guimerà, Víctor Hugo, Homer, Eurípides, Plató, tots tenien en el rostre reflectida la ingenuïtat d'un infant. El cor i la barba enfarinada d'aquests grans homes, tenien correspondència recíproca. I cor i barba parlaven amb el llenguatge pur, desmaliciador i crèdul de la infància. I feien que a ses vellúries, a la decadència física, tinguessin l'ànima tan jova i riallera de quan sa mare els gronxava en el bressol.

Una barba blanca és un símbol de la tendresa. Sempre és una poncella del roser de la noblesa o una branca de l'arbre de la cavalleriesitat. Per res té d'envejar a la barba envollada de dol, que és trista, seriosa, pedant, bèllica i rampelluda.

La melena de color és anguniosa i repugnant. No així la blanca, que és casta, joiosa i bella.

***

Encara que les aspiracions que defensaven amb tanta perseverància, en Maura i en Iglesias, fossin antípodes, l'aire que voltava a llurs barbes patriarcals, pacifistes i apocalíptiques estava saturat d'optimisme juvenívol.

Sense por de caure en ço ridícul, podem lloar i elogiar la constància i vehemència, primordial signe de tota ideologia, en què dos esperits selectes i oposats sapigueren servir a despit dels molts oferiments l'un, i de les inexplicables, vergonyoses i inícues persecucions, l'altre.

Si al nostre senyor Esteve li florís una barba blanca, llargaruda com la d'un liliput de conte de fades o com la del rei blanc dels tres reis d'Orient, és ben segur que els ninotaires no s'atrevirien a fer-lo blanc de ses indignacions i ironies.

I llavors tothom se'l miraria amb el consegüent respecte que tothom de barba nevada té dret.

NADAL

Els aparadors de les pastisseries rutilen de clarors, com en un espectacle de màgia. I als ulls goluts, embadalits, s'ofereixen els torrons daurats, les neules daurades—els torrons, que semblen els maons de què fan les cases en els contes de fades; les neules, que semblen pantorrilles de nena anèmica—, els massapans de Toledo, fabricats a la Creu Coberta; els dolços de tota mena que són com joies de confiteria; les ampolles de xampany posades cap per avall i amb el coll daurat o platejat, talment com si portessin mitges de multimilionari nordamericà; les fruites de colors meravellosos, de colors de sortida de sol: els raïms de la bona sort, que són com robins, com topazis, com amatistes, com margarides, els melons, que semblen calves, punxaguts iolorosos; les pomes que tenen qualitat de galta de noia encesa a petons—, les perdius, les becaades, els faisans, que són l'aristocràcia de la gent de ploma; els indiots, que, pelats, sense el moc lívid, semblarien criatures penjades; els galls i capons, plumats i amb el bec entreobert en una ganyota es-

tranya de condemnats a la forca; les cistelles plenes de cintes, de llaços, d'ampolles, de llaminadures, de joujoux; les orellanes, retorçades com encenalls morenos, les prunes i les trumfes suculents, els formatges magnífics, els vins incomparables: l'Arti, el Chianti, el Joenisberg, el Saint-Emilión, el Tockai, el Roederer.

Tot canta el goig de viure. Es celebra el naixement de Déu amb una fartanera i una indigestió. Tothom té diners, avui. I ningú es recorda dels que no en tenen, dels que en la nit freda allarguen la mà demanant "una caritat per l'amor de Déu" i als que Déu abandona a la seva misèria i a la seva soledat.

VIRAI

EXPECTACIO

Ja és oficial. Al Govern civil i a l'Alcaldia ja ho han dit a la Premsa i al públic. Ens referim a les coses que han passat a l'Ajuntament.

Si us plau per força, han dimitit els senyors Marimón i Alegret, tots dos de la Barceloneta (pobra, que sola es queda només amb el senyor Martí Ventosa a l'Ajuntament). Els senyors Gasca, Serés, Herrero i Ballarà han estat destituïts. A tots ells també se'ls feia dimitir, però no han volgut. En trobar-se destituït, el senyor Gasca ha demanat per a presentar la dimissió, cosa que li han permès.

Qui seran els substituïts? Per ara n'hi han dos els senyors Casals i Torres i Bonet del Río. Però encara queden sis vacants més, puix que a més a més hi ha la que ha deixat el senyor Herig, que ha mort, i el senyor Castillo, en ésser nomenat governador de Ciudad Real. Sembla que es trigarà a cobrir les sis vacants. No es troben substituïts. Estem segurs que si visqués el Noi de Tona i volgués ésser regidor, ho seria.

Però, què passarà? El senyor Marimón ha marxat a Madrid amb un sèrie de documents importants. Per la seva banda, l'alcalde també hi ha marxat. Som al ball i hem de ballar; esperem el final, car en aquest ball, el ball de rams no serà fins a l'últim de tot.

DEL CONCURS DE METGES

El tribunal d'honor nomenat per l'Alcaldia, per a veure que hi havia de la denúncia dels metges postergats en el cèlebre concurs contra un dels metges nomenats, ja ha dit la seva.

En resum, ha dit que no hi havia lloc a la denúncia.

Ens en alegrem. Aquells metges postergats que tenien tota la raó de cridar, puix que el concurs es fallà amb tota injustícia, s'havien fet simpàtics a tothom. En veure, com ja podien esperar, que no eren atesos, usaren un procediment baix. Denunciaren un company sense fonament i no volgueren dir el nom per dignitat professional. Això els ha fet antipàtics a tothom. Si s'anullés el concurs i, fallat de nou, els postergats sortissin nomenats, ens plauria, perquè seria un cas de justícia. Però, davant d'aquesta denúncia, ens alegrem que els postergats n'hagin sortit desprestigiats. La raó a un moro, diuen.

AQUEST NUMERO HA SIGUT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

FIRA DE NADAL

Fires de galls, fires de pessebres, fires de torrons, fires de regals de tota mena... Com podien mancar-hi unes paradetes d'Art?

Heu's aquí les que estaran obertes amb motiu de les festes de Nadal:

"Sala Parés". Pintura: J. Baixas, F. Gimeno i J. Mir.

"Galerías Layetanas". Pintura: A. de Cabanyes i Vila-Puig. Aiguaforts: R. Estrany. Vidres esmaltats: O. Egil.

"Estudio Areñas". Pintura: M. Garcés, C. Guadalupe, Puig Perucho i J. M.ª Xiró.

"La Pinacoteca". Quadros del segle XIX.

"Galerías Dalmau". Pintura: J. Junyer. Escultura: J. Duñach.

"Galerías Malmedé". Pintura: L. Bonet.

"El Camarín". Pintura: Duràn i Camps.

"Galeries les Arts". Ninots amb colors: "Quelus".

"Uralita, S. A.". Plateria artística: Jensens.

"Casa Comas". Objectes d'art antics.

Tenim, doncs, una vintena de paradetes d'art i tres dies seguits de festa per a visitar-les i desembafar-se del gust del gall, dels torrons i de les neules: de les neules sobretot!

No cal dir que en Joaquim Mir fa a la "Sala Parés" bon paper; ell sempre ha sigut un primer galan de la pintura impressionista. Sembla mentida que un enamorat de la *taca*, com ell, faci unes coses netes com les que té a la parada, amb uns cels tan ben campits. Aquell *Can dels ducs*, d'un vermell de flamarada; aquell *Pont del Molí*, d'uns verds espeterrants i aquell *Camp del corb*, d'una grisor ex-

quisida, formen un tríptic capaç d'aguantar un pintor més alt i gros que en Quimet Mir.

I què en direm de l'*Interior*, en el qual s'hi veu tot, sense haver-hi res?

Que podia pintar-lo ell... i ningú més.

A l'esquerra d'en Mir exposa un grapat de quadros en F. Gimeno, artista impressionista també, que ha arribat a vell dedicant-se a la pintura decorativa més humil, amb tot i portar a dintre una ànima de pintor de debò.

Cal, només, guaitar d'una ullada les pintures d'en Gimeno per a donar-se compte de les envejables qualitats que atresora, especialment com a paisatgista. Amb un quadro només dels que ara ens presenta, el del *cavallet*, ja el deixarien passar arreu del món, anant a peu i tot.

Uns quants amics i admiradors del modest artista, han obert una subscripció per tal de comprar-li un quadro i fer-ne present al Museu de Pintura Moderna.

Em sembla molt encertat.

A la dreta d'en Mir, s'hi troba l'exposició pòstuma del malaguanyat Baixas, que era un bon pintor de les nostres terres i un excellent aquarellista.

En aquest tribut que ara li reten els que l'estimaven, hi figuren entre altres belles pintures, les adquirides per la Junta de Museus de Barcelona, per tal de perpetuar la bona tasca d'en Baixas.

I ara? He passat una hora i no m'he mogut de la "Sala Parés". Està clar, amb aquest fred que pela, un hom no té esma de rondar i s'engorrona quan troba una temperatura artística confortable.

Els demés firaires, que em perdonin; ja en parlaré la setmana entrant.

Déu els dongui un bon Nadal,

lliure de mal de queixal.

***

Ah! me'n descuidava.

El nostre Opisso, que és el dibuixant de Barcelona que fa més dones maques, obrirà una exposició de ninots i de pintures el proper dilluns a la "Sala Parés".

Veure l'Opisso pintant

resultarà interessant.

Jo us ho dic per endavant.

C. ARBÓ

ELS INNOCENTS

—Feu una careta com la meva cara.
Es per al meu fill que, com que no ens
assemblem gens!...

LA RIFA

Ja som rics! Sí, senyors, tal com sona, ja som rics! Immensament rics! Abans d'ahir tingué lloc el sorteig de la rifa prematurament dita de Nadal, i podem estar ben satisfets del seu resultat. No hem tret la grossa, és clar, però hi han altres premis que la grossa. Tampoc hem tret la segona, ni la tercera, ni la quarta, ni la cinquena, ni la sisena, ni cap premi dels petits. Però no hi fa res. Som rics, extraordinàriament rics.

Nosaltres no jugàvem a la loteria per a treure cap premi. Es més, si n'haguéssim tret algun ens hauríem disgustat. Ara, que no hauríem renunciat als diners, però no els hauríem renunciat per a no desillusionar a l'hospicià que tragué el número, per res més que per això. Això de jugar a la rifa esperant fer-se ric és una cosa molt egoista i interessada. I nosaltres no tenim res de tot això. Nosaltres juguem a la loteria per a divertir-nos. Ens fa l'efecte que si no compréssim cap participació no ens podríem divertir tant. Nosaltres juguem a la rifa per a poder-nos riure dels que es senten desenganyats perquè no ha tret el número que havien comprat i amb el qual tenien una fe absoluta, per a poder contemplar objectivament, sense passió, del vèrtex que en aquell dia se n'enduu a la gent, per a poder plànyer els que es suïciden en veure que no han tret i els que es moren d'alegria en veure's rics de sobte, per a poder escoltar les converses amb aire observador... Per tot això nosaltres juguem a la rifa. Per res més que per això.

Si traguéssim algun premi ens faria l'efecte que ens hauríem de confondre amb tots aquests que ara són els que observem i perderíem el desinterès que ens caracteritza.

Ens preguntareu perquè, doncs, hem dit que erem incommensurablement rics. Sí. Perquè això, no havent tret res, conserva aquesta magnífica riquesa d'esperit. Si haguéssim tret, llavors seríem rics de diners, però hauríem perdut la riquesa d'ànima.

La família de músics

Tothom els coneix, i tothom els coneix justament com a músics, encara que de músics com mana Déu i manen aquella mena de taquetes negres amb cua que hom anomena "notes musicals", no en tenen pas gens.

Són músics d'afició, però d'una afició estranya, absolutament original de fons i forma, en aquest ram. I dic en aquest ram, perquè en la major part dels altres qui s'aficiona a una cosa i la fa per afició amb massa perseverància, es comporta generalment amb el mateix desinterès que els músics d'aquesta família quan fan el seu fet—millor seria dir malifeta—quan interpreten, pitjor que no s'ho mereixen, els més dolents bocins de música coneguts.

Tots els músics d'afició en són per afició a la música i aquests—els de la família—en són per afició... a les peces de deu cèntims que els plouen, si no del cel, de mig camí: de tots els quarts i quints pisos on viu aquella gent que ha sentit dir que l'alegria és una de les millors coses de la vida i la pren a dosis i a domicili, via balcó, portada sobre rodes, dintre d'una caixa enllustrada i gairebé sempre enlletgida amb brodat de mal gust i postals de gust pitjor, que es diu "piano de maneta".

La família de músics no té per parroquiàna aquesta gent pròpiament, sinó una mena d'aristocràcia de la mateixa que ja vol música feta—interpretada, no; feta, o millor, desfeta—per concertistes; i aquests els hi porten la música—d'alguna manera cal que ho anomenem, senyors!—en un sitial de concerts democràticament ambulant, amb sostre de roba, amb serrell i tot; tot plegat ho arrossega una haqueta i, sigui com sigui, el conjunt sempre és més senyorívol que les demés repartidores de sorolls més o menys musicals, estirades a pes de braços. O, almenys, s'ho creuen.

Els membres d'aquesta família són tots músics: ho és el pare, qui va ensenyar-ne a un seu fill, i aquest a un altre, i l'altre a un parent... No se n'ha escapat cap; ni els esguerrats. N'hi ha que toquen amb un braç bo i, en comptes de l'altre, que no tenen, empren l'espatlla; ademés, tots toquen amb els peus picant infernalment sobre unes ingènues palanques que mouen el mecanisme apallissador d'una discordant "pandereta" i d'un pseudo-jazz horripilant i espatllador d'oides. Jo crec que si fos de la família aquell desgraciat que roda pels nostres carrers sense cames ni braços, també donaria concerts, passejant el nas per les tecles i botant sobre dels pedals incessantment...

Però això no és tot: l'altre dia passava jo aprop d'aqueixa ambulància musical i, malgrat el meu propòsit d'anar depressa per no patir massa estona el turment de tanta dissonància, vaig aturar-me per a comprovar, com vaig fer sense lloc a dubtes, que l'haqueta ja bellugava la cua al compàs del que tocaven.

I això és el primer pas que posa en camí de seure davant del piano, per tocar amb les potes qualsevol tros de sarçuela.

Que prou n'hi ha ben adients pel cas. Són fets amb els peus!

M. N.

La flama als llavis

T'estimo i tens un home al teu costat
i en sóc gelós i l'enveja em turtura.
T'estimo per damunt de ço creat
perquè ets la més preclara criatura.

T'estimo. Jo no sé el com i el perquè.
Si em dius el teu amor vers on me mena
no ho sé ni ho vull sabè.
Sé que t'estimo amb l'ànima ben plena
d'un neguit i d'un goig que no sé dí,
d'una angoixa cruel que em crucifica;
per què no tens d'ésser per mi
si et trobo tan bonica?

T'estimo. Vols la sang que em mou el braç?
Vols la força del seny que et veu tan clara?
Vols el delit que em fa seguir el teu pas
atret per la bellesa de ta cara?

T'estimo. Vols la vista que t'ha vist
i el cor que et sent i el llavi que t'espera?
Vols el meu viure pertorbat i trist,
encès pel teu desig que m'exaspera?

El vassallatge del meu cor ja el tens,
la meva joventut la tens des d'ara
i tens mos somnis i mos pensaments
que brillen de la llum que hi ha en ta cara.

I arran de llavis m'hi tremola el bes
com una flama que del cor traspua;
jo et vull per sempre més,
joia del braç en la bellesa nua.

La flama als llavis serà el teu cos bell.
Repenja't al meu coll, dona elegida,
que la passió rebot sota la pell
i és una flama que m'encèn la vida.

S. P.

La por de França

Al'altra banda dels Pirineus, la gent està atuída per la por. La baixa del franc es fa amb més rapidesa que la descensió d'un ascensor. Tots els grans capitalistes recullen, amontonen i tots els seus capitals els fan evacuar fronteres enllà boi espantats pels projectes dels governs—que cada dia estan jugant jocs malabars—ja que els gravàmens d'impost sobre les rendes són imminents.

Evacuant el capital de la veïna república cap a l'estranger, aquesta s'afebleix, i afeblint-se espetega per no morir-se isolada, però ningú ho sent ni tampoc en fa cap cas. La por s'ha ben arrelat sobre els francesos i avui cap té confiança amb els governs siguin Caillaux, Painlevé o Herriot, i no hi ha res a fer. El desequilibri moral és la causa del desgavell material, i un moment de retrocés pot ocasionar tants greus defectes com aventatges pugui aportar un contraatac d'avenç.

Aquells homes que res els hi feia el deixar vessar la sang de llurs venes aguantant el lloc en la plaça de Verdum, o en la lluita del Marne, per assolir una franca victòria que era la causa de mort o de vida per a la seva pàtria, ara, aquests homes tan valents—herois si voleu—reculen, fugen a la desbandada i deixen els llocs més perillosos i difícils, perquè els seus enemics, seduïts per l'egoisme de sempre, assaltin i enderroquin allò que tant estimen, que si un dia varen sapiguer jugar-se la vida per

LA FEINA

—I com us ho fareu quan se us acabin aquí a Barcelona?
 —Cal..... Encara queden molts carrers per a rebentar.

la redempció, ara no saben jugar-se les seves miserables economies per a alliberar-la. Ara, en el moment més difícil, la por els fa presa i evacuen els seus llocs confiats i que per llur deure tindrien l'obligació de resistir-se fins que la tempesta amb ses onades invasores els aixafés, o bé la victòria duta pel seu esforç hagués estat capaç d'aniquilar als seus hostils.

Tant si el perill amenaça enderrocar a la França, els francesos tindrien d'estar al seu lloc, esperant l'escomesa. Així vénen a demostrar que aprecien més els francs que les llurs vides.

La por quan rau entre homes valents i lluitadors, com els francesos, no hi ha pas res al món tan covard.

L'ONCLE MATIES

TEATRES

LICEO

Divendres passat al "Liceo" es realitzà la funció a benefici de la Germandat de l'Associació de la Premsa Diària de Barcelona. Fou una funció en la qual l'empresa no hi tingué res que veure.

Es representà l'obra de Verdi "Rigoletto". Hi prengueren part Fleta, Damiani, Masini Pieralli, Segura-Tallien i les senyoretas Gagliamenti, Velàzquez i Carrara. Dirigí l'obra el mestre Paolantonio. Hem parlat a bastament d'aquests artistes per a què ara n'haguem de tornar a parlar. En quant a Fleta creiem que, després de tot el que n'hem dit, no hem d'afegir res més.

La funció resultà molt llúida.

ROMEA

En Josep Maria de Sagarra ha estrenat en aquest teatre una gran comèdia; aquesta gran comèdia és "La follia del desig". Es del milloret que coneixem del teatre d'en Sagarra. Potser la força dramàtica és excessiva. Però val més així. Acostu-

mat an aquest imbècil teatre "blanc" que avui s'estila, la passió en una obra com "La follia del desig" ens estranya un xic. Però cal acceptar-la a mans besades. El teatre no es comprèn sense la passió.

En la interpretació cal recordar, en primer terme, a Joaquim Montero i la Maria Vila, que treballaren d'eminència. I no cal oblidar a la senyora Xatart ni als senyors Daví, Gómez, Biosca, Martí i Teixidor.

Bé la "misse en scene".

GOYA

Deu haver debutat, o està a punt de debutar, l'artista Berta Singermann. No en podem parlar perquè no l'hem vista encara. Però sembla que es tracta d'una gran artista. En parlarem la setmana entrant.

POLIORAMA

"La dama salvaje" és una comèdia original del jove autor Suárez de Deza. Malgrat advertí-s'hi marcades influències d'Oscar Wilde, o potser per això, l'obra té una consistència i una originalitat molt apreciables i dignes de consideració. Molt cuidada la interpretació i la presentació.

CONVERSA

—Què? Hem tret o no hem tret?
—I ca, home, mai es treu res a la rifa... La rifa és una rifada.

COMICO

L'empresa d'aquest teatre és molt modesta. Anuncia com "spécimen" de revista el que constitueix una revista, una gran revista. I consti que no exagerem. "Yes-Yes" va assolir un èxit complet, un triomf sorollós.

El quadro dels vins, versificats d'una manera esplèndida per en Josep Maria de Sagarra, són una delícia: una delícia de música, de trajos, d'elegància, d'escenificació. Però cal dir que els demés quadros no desmereixen en res d'aquest. El de les joies, per exemple, és d'una fastuositat que no havíem vist mai a Barcelona, ni en les revistes que el malaguanyat Ferran Bayés posava al "Principal Palace".

Aquest èxit, però, estava descomptat tractant-se d'una cosa que ha posat i ha dirigit en Manuel Sagrañes. En Manuel Sagrañes, ademés d'un gran "produceur", es un esplèndid "metteur en scene", que podem posar al costat de qualsevol de l'estranger. Ja era hora de que les coses de casa s'apreciessin.

No cal oblidar, perquè seria injust, la col·laboració d'en Marius Aguilar, en Madrid i en Solsona. Molt bé—però molt bé—la música del mestre Clarà.

ESPAÑOL

Ayui s'estrena "Temps ençà, temps enllà", l'original farsa de l'Ambrosi Carrión i l'Enric Lluelles. Sembla que es tracta d'una cosa d'importància. Millor.

BOB

Ni fas ni nefes

(CONVERSES SENSE IMPORTÀNCIA)

—En X va ple de polls. Quin fàstic!

—On els porta?

—On vols que els porti? A la roba, al cos...

—Val més així.

—Val més?...

—Està clar. Més fastigós és i més menyspreable portar-los al cervell, ocupant el lloc destinat a idees, com n'hi ha d'altres!

* * *

—Vols que et digui una cosa?

—Digues.

—Escolta, doncs. No és el mateix que agafis un auto o que un auto t'agafi a tu.

—Uf!

—Què vols dir?

—Que això és molt mal dit i que s'ha dit moltes vegades.

—Per això t'ho retrec, talòs! Perquè quan et diguin que fan una cosa, et fixis si verament la fan o fan la del costat!

* * *

—On aniries a jugar al tuti?

—Al cafè, ves quin un!

—Es millor passejar per la Plaça de Catalunya...

—Que t'enredes ara...

—Pots ben creure que s'hi fan molt bones jugades.

—Psst! Calla, home!

—Per què? No t'ho creus?

—Això...

—Si tot just hi arribes ja te'n vas d'oros!

* * *

—Com va la família?

—Molt bé.

—Et felicito!

—Felicita'ls a ells, si de cas. Ells van bé, però a mi em rebenten.

—Vols dir?

—Sí, noi; entre els "tíos", els cosins, els nebots i la sogra, em tenen boig, em fan rodar com una baldufa, em capgiren el cervell, em saquegen l'armilla...

—Veus? Aquests són els avantatges de la família! Si no t'haguessis casat...

—Res, no hi ha remei! Cada dia estic més convençut de què s'imposa la implantació del divorci!

MIQUEL NAVARRA

El Nadal del bohemí

Si acàs Jesús tornés
potser fóra un bohemí consumat,
fins podria ésser que se'ns empenyés
per un poquet de vi, l'eternitat.

Es clar que el vi fóra sang viva
de la creu
per redimir la humanitat captiva.
Si us plau, ara escolteu:

Jo he dut un temps la bohèmia
com un sagrat trofeu;
en els llavis la blasfèmia
i en el cor el pler ben meu.

He besat totes les galtes
i he tastat el bé i el mal
i he vist les estrelles altes
de Nadal
com gotes de vi que queien
en el cor humà confús,
totes semblava que deien:
"Som dolcesa de Jesús".

I en l'asprívola bohèmia
el Jesús em feia mal
i el cor deia una blasfèmia
de Nadal:
"Qui ho diu que Jesús naixia
per omplí el món de bondat?
La fàtor de l'estàbia
ens ha deixat."

I em veia les robes brutes
de sobre del cos dejú
i un desig de seguir rutes
sense trobar-hi ningú.

Sentia el fred a les venes
i una boira en l'esperit.
Gust de torrons o de penes
tot és u. Jesús ha dit
que duia la pau sagrada
i la nit és tota pau,
però amb una horrible glaçada
que fa tremolà el cel blau.

Aquest Nadal de bohèmia
és el meu sagrat trofeu;
duc als llavis la blasfèmia
i en el cor el pler ben meu.

I tant me fa si naixia
el Senyor com el criat;
una rústica estàbia
per mi és molt poc adequat.

Val més la taula parada
de viandes i vi roig,
una flama en la mirada
i una amor que faci goig.

Gust de torró en tota cosa;
un renec pel bé i pel mal
i esfullar ben bé una rosa
per Nadal.

Aquest Nadal de bohèmia
és el meu sagrat trofeu;
en els llavis la blasfèmia
i en el cor el pler ben meu.

SALVADOR PERARNAU

El gall d'indi de Nadal

Demà és Nadal. Demà menjarem el gall d'indi. Pot estranyar a algú que haguem dit això amb tanta ingenuïtat. No, senyors, no hi ha motiu per a estranyar-se; com a bons barcelonins que som, no mengem gall d'indi sinó per Nadal. Els altres dies de l'any, si és que arribem a fer un extraordinari, no passem del pollastret del Prat del Llobregat. Veu's ací perquè per nosaltres, republicans, el Nadal

és un esdeveniment. En el número passat, parlant de Nadal, dèiem que per l'església el Nadal significa el neixement de Crist, però pels pobres mortals—siguem o no siguem cristians—és el dia del bon dinar. Per això—a tothom li plau menjar bé i convertir en una festa l'acte de menjar i saborejar les bones viandes—el Nadal ha esdevingut una cosa típica i altament arrelada a la nostra ànima. Un bon dinar menjat en el dia de Nadal, fa més profit que un dinar millor menjat un altre dia qualsevol. L'home que ha posat a tots els seus fills noms civils, no pot prescindir

La caça del gall d'indi

de celebrar Nadal per mancat de recursos que estigui. I és que a Catalunya, país d'anarquistes, som excessivament burgesos; el més avançat té un deix, per petit que sigui, de panxacontent. Veu's ací perquè el Nadal, de la festa religiosa per excel·lència que era s'ha convertit en la festa típica de la pagania. Per això, avui, nosaltres, com qualsevol català, com qualsevol home de qualsevol país on es celebra el Nadal, fem una mica de dieta per a poder menjar més demà, per això avui ens esmolem més les dents per a poder trobar més vo-

luptuos el gall d'indi que estan farcint a la cuina i que aquest vespre duran al forn per a què demà el trobem ben cuit i ros. I, demà, acabant de menjar el gall de Nadal, alçarem la copa de xampany i brindarem amb entusiasme per la salut de tots els nostres amics i de tots els nostres compatriotes i per la prosperitat de la pàtria i per a què un millor vent alliberador bufi ben aviat.

En el ball de Vilatotxa

Amb el meu amic Lluís anarem al saló de ball del poble de Vilatotxa. Jo no ballava, però ell, que era un ferm admirador de Terpsícore, no en deixava pas un sense marcar-lo.

—Però, home de Déu! Demà agafaràs una pulmonia.

—No tinguis por—va respondre'm.—Els tinc compromesos tots.

—Doncs, mira—vareig contestar-li—ballen un per mi, com diu aquella cançó que canta no sé si “La Monyos” o la Barrientos.

De sobte, veig que es treu un carnet amb tapes d'ivori i el fulleja.

—Què és això?

—El carnet d'evitar planxes.

—No ho entenc.

—Senzillament: an aquí hi duc les senyes de les noies de Vilatotxa.

—Però que les coneixes?

—Es igual. Té, llegeix.

Agafo el llibret, curiós per cert, i en ell hi llegeixo el que segueix, que és digne d'esmentar per ço mal redactat:

Vals. La que dona potes a tothom, però a mi no, i del trompa.

One-Step. La filla de la bugadera, que seu a l'esquerra.

Pericón. La rossa que sembla garrella i que quan balla li put l'alè.

Schotis. La que fa tuf de gallina i que seu al costat d'una dona que mai calla.

Ball de socis. Vacant.

Shimy. La perxa que està assentada a la punta de l'esquerra.

Americana. La de la piga rossa, que sembla vaquera del poble.

Vals. La que dona potes a tothom, per a mi no, i està entre una guenya i una que fa uns ulls com dues mandarines.

—Què et sembla? D'aquesta manera quedo com bon foraster i deixo honorat el meu nom per l'any vinent.

—La idea és bonica i original.

—No és pas meua. Això ho feia el meu pare, que ho va aprendre de l'avi.

—I dona resultat?

—No me'n parlis!

—I si te'n falla alguna?

—Sempre hi ha suplents; a més, an aquest poble que, com veus, només toquen que balls d'obsequi, balls de ram, balls de garlandes i coses rares, resulta que no ballen els del poble.

—I en diuen a Vilatotxa?

—Sí.

—Fuig, home; millor li escauria dir-li a Vilalladre, perquè ço és robar els diners als totxos que són els ximpls com tu.

—Però no veus que els d'aquí quan ballen sembla que aixafin terrossos? Té, mira aquella parella: ella amb aquella cara de noia sarquillenca i ell que fa l'efecte d'un bolado a punt de desfer-se, fan llàstima.

—Ja veuràs: quina hora tenim, que no fem tard per a sopar.

—Es d'hora.

A l'anar a treure's el rellotge el seu rostre quedà més blanc que el paper “Bambú”.

—Què tens? Què et passa?

—Repunyals de repunyals!... M'han “birlat” el rellotge que valia divuit pessetes amb seixanta...

—Si que et sortirà cara la festa i el ball.

—Ah, no. Jo faig les paus.

I va deixar-me sol, mentre ell no sé pas per on va anar.

***

Al cap d'una hora, torna i em diu:

—Ja m'han pagat el rellotge. Mira, cinc durus.

—Així encara hi has fet negoci. Com ha sigut aquest misteri?

—Veus aquell senyor que sembla un moro, que camina com els camells en dia de malhumor?

—Sí.

—Doncs, li he dit que jo era el crític de “L'Intrèpit” i que posaria tres planes de la festa. M'ha respost que de passada li anunciés el seu establiment, doncs no es guanya gaire bé les garrofes. Jo li he respost que això valia cinc durus. Me'ls ha donat i encara volia donar-me propina de content. Ara és cosa d'agafar el primer tren i marxar.

Què em va haver dit. Encara és l'hora que fujo cap a l'estació, boi pensant entre mi:

—Ara sí que veig que els vilatotxins mereixen una albarda... i cent garrotades per tontos i rucs!

Suposo que el carnet aquell devia anar de cap a una riera, doncs, maleïda la utilitat que féu al meu amic.

La coixa, la de l'alè i la perxa, deuen esperar que en Met vagi a buscar-les. Pobre xicot! Altra feina tenia, com hi ha Déu!

EMILI GRAELLS CASTELLS

DE L'HOMENATGE A RUSIÑOL

UNA BONA IDEA

Parlant l'altre dia en Rusiñol de l'homenatge que pensen fer-li, digué:

—Jo també he tingut una idea. Una idea que, naturalment, em sembla bona. En cas de representar-se obres meves en els teatres, jo cediré els drets d'autor que em corresponguin per dites obres per a profit del monument al gloriós Guimerà.

Heu's aquí unes grans paraules. Heu's aquí una gran idea. El nostre elogi més sincer.

***

El Comitè de l'homenatge està format pels senyors Oleguer Junyent, president del Cercle Artístic; Pompeu Fabra, de l'Ateneu; Enric Borràs, Enric Morera, Ramon Casas, l'editor Antoni López, Marius Aguilar, Josep Maria de Sagarra, el poeta rossellonès Josep S. Pons, l'escultor valencià Eduard López Chavarri, Gregori Martínez Sierra, Gabriel Alomar i Joan Alcover. Actua de secretari el senyor Francesc Camps Maspons.

De Nadal a Sant Esteve

Abans, teníem una dita, en català, que era una troballa: “De Nadal a Sant Esteve”. Res més just que això per a expressar una cosa transitòria, de poca durada. Però ara, la nostra bella dita ha perdut el prestigi. Dir “De Nadal a Sant Esteve” ja no té cap sentit. Perquè ara ja no hi ha res que duri només de Nadal a Sant Esteve.

Sembla que encara que no fos per altra cosa que per a donar la raó a una frase tan racial i tan folk-lòrica, tot hauria de continuar passant com passava abans. Però no hi ha res d'això. Potser perquè la bella dita és massa racial, massa catalana, s'ha volgut desmentir-la.

Ara, les coses duren de Nadal a Sant Esteve del cap de tres o quatre o qui sap quants anys. La dita, és clar, perdura, però està tan desfigurada que no és possible reconèixer-la.

Abans, el que donava la norma a les coses eren els governs. Cap no durava més que de Nadal a Sant Esteve. Mireu ara quina diferència! Les coses segueixen prenent pauta d'ells, i per això duren molt més. Temem que la nostra bella dita no es pugui aixecar mai més, car sembla que ara les coses tenen ganes de durar una infinitat de temps.

Els innocents

Decididament, al tombar d'un any i inici del nou és el temps de les festes. Una es segueix a l'altra. Sembla talment que amb les festes volguem oblidar les penes de l'any passat i espantar les possibles de l'any vinent.

Després de Nadal, la festa dels Innocents. Per a celebrar la degollació del pobres infants—ja fa alguns anys—celebrem una festa. Diria's que els catòlics descendeixen de les famílies dels degolladors i no de les dels degollats.

Pels Innocents ens és permès cometre totes les ximpleries sense que ningú s'hi pugui enfadar ni pugui pensar malament.

Pels Innocents es poden escriure falsos bitllets d'amor, es pot carregar a qualsevol amb els neulers, es poden servir a taula metzines, fingint-les un menjar suculent. Tots els diaris fan la seva brometa i els teatres dediquen funcions estúpides i bestieses intolerables. El dia dels Innocents, àdhuc, és permès als ministres a fer ximpleries i els casats poden visitar senyores de vida alegre i si se n'enteren les mullers dir que era una innocentada.

Nosaltres, avui volíem donar als nostres estimats lectors una notícia transcendental, però ens en abstenim. Es creurien que és una innocentada. I no, nosaltres no en fem d'innocentades. Els Innocents és per les persones serioses. Els que som festius tot l'any, ens reservem un dia—precisament el dels Innocents—per a ésser seriosos.

La Plaça de Catalunya

Tothom s'haurà adonat que tan aviat es treballa activament a les obres de la Plaça de Catalunya, com només hi han dos o tres obrers que hi estan sense fer res perquè la gent no digui que no s'hi treballa. Quan s'hi treballa activament, s'enllesteix una d'aquelles vores de 36 metres d'ample, en dues hores (no hi fa res que quedi tan bé que després calgui fer-les de nou). Quan no s'hi fa res, la Plaça està dos o tres mesos ben igual.

Això es comprèn perfectament: El senyor Nebot, l'home més savi del món, l'artista més excellent que mai hi hagi hagut, fa la plaça sense pla ni projecte. Cada cosa que li sembla que hi estaria bé, la hi fa fer. Si li sembla que per a posar-hi una cosa, cal desfer tot, absolutament tot, el que ja hi ha fet, ho desfà per a posar-hi allò. Així ho fan tots els grans arquitectes del món, però, els que són veritablement bons. Quan veieu un arquitecte que fa una obra amb un pla al davant, podeu pensar, sense por d'equivocar-vos, que no és un bon arquitecte. Ara, és clar, només hi ha el senyor Nebot que faci les obres sense pla, perquè al món no hi ha altre arquitecte veritablement bo que ell. Per això, quan pensa una cosa, a la Plaça de Catalunya es treballa; quan encara no li ha vingut cap nova idea, no s'hi fa res. Oh, el senyor Nebot! És tan gran, que

proposen que se li faci un monument monumental que es pugui veure de tota la ciutat. Es mereix això i molt més. Es mereixeria que el seu monument es pogués veure de tot el món. Llancem aquesta idea, per a veure si és recollida per l'Ajuntament. Per exemple, se li podria fer el monument dalt d'un helicòpter ben gros, situat damunt de la ciutat, a uns sis o set cents metres d'altura.

ESPURNES

Deltos a la porta de la Pau

Aquest darrer estiu, la clàssica Pitonissa s'ha traslladat al peu del monument a Colomb. Sempre és una comoditat: per sapiguer el nostre pervindre, no ens cal anar a la illa del famós Oracle...

Probablement us hi haureu fixat; es tracta d'una simple gàbia de fusta; a la post del davant hi ha dotze forats sots l'advocació dels dotze mesos de l'any.

Vosaltres, passeu pel davant del misteriós enginy, i si voleu assabentar-vos de ço que us succeirà, sols cal posar una modesta moneda de coure pel forat que correspon al mes del vostre natalici, i verificada aquesta cabalística operació, veureu sortir tot seguir pel mateix forat la fatillera papereta... i ja està!

Què són deu centims, senyors! Certament, l'altar que tanca dintre seu al modern Augur, és d'una gran simplicitat, ho reconec; però demanar un sumptuós temple de marbre amb columnes dòriques per deu centimets, tanmateix seria exigència!...

Bromes apart, cal fer constar que, si bé l'artefacte adosat a un dels lleons del monument discrepa quelcom del

VICTIMES DE LA INDUMENTARIA

—Oh, pobre guàrdia! Vostè també és una víctima de la moda!

L'ALEGRIA DEL POBLE

—Visca el nostre Messies!

temple de Delfos, en canvi sospito que llur mecanisme és semblant; en ambdós s'hi amaga dintre l'Augur. El nostre es limita en allargar la màgica papereta; el clàssic, predeia qualsevol disbarat amb veu tenebrosa per esparverar als grecs tafaners que el consultaven: la diferència no és molt.

Per ventura la humanitat no és en el fons la mateixa en temps de la Deessa Atenea, que en l'era de l'Electricitat?

Probablement als hellènics jardins d'Academos devien sentir-s'hi tantes ximpleries com als grups de la Plaça Real...

Ara comentarem ço que diuen les saboroses paperetes del nostre Oracle.

"L'avenir és ple de malvestats! Farem un llarg viatge per mars ignots, i una afrosa tempesta ens farà naufragar.

Després de nedar moltes hores, anirem a parar en una illa de l'Oceà. (Aquesta, com tota illa que s'estimi, contindrà el seu corresponent tresor.) Demés, un veler ens salvarà. Es indispensable que el susdit veler es dediqui a la pesca de la balena, altrament no hi ha salvació possible."

Amb tot, no cal espantar-se; el modern Augur té un fons de bonhomia innegable. Després de totes aquestes desgràcies, ens prediu que retornarem a la pàtria, completament sencers i riquíssims. Trobarem una formosa donzella, i ens hi casarem.

Perdoneu l'equivocació. El darrer vaticini deu incloure's en la llista de les desgràcies.

JOAN BAGÓ

de las sortis. En fi: vagin á véueria, segurs que no deixarán de aplaudirla. ¡Ah! portia un negre, que no 'ls hi asseguro si ho es, perque Mlle. Benita 'ns fa véuerer lo blanch negre, y podria ser que 'l criat ho fós per art de joch de mans.

Si la van á véuerer, será fácil que 'ls donguina bitllets de banch. La funció terminá ab una hermosa exposició de quadros disolvents, com pochis hagem vist tant ríchs y variats. En l' Odeon, va ser aplaudit lo nou drama *Sueños y realidades*, y en lo Romea anuncian *Tempstades del alma*. X jo acabo la revista fins á nova ocasió.

L' AVI VELL.

GAVARNI.

Los nostros lectores que llegeixen los periódichs francesos, ja hanrán vist en tots els, que s' tributa un recort al celebre pintor, conegut per *Gavarni*, nom pres d' un poblet del Pirineos abont comensá son talent á donar los primers fruits. Son verdader nom, es Guillem Sulpici Chevalier.

Aquet gran artista va morir en la nit del divendres 23 de Novembre últim, á la edat de seixanta anys, estant en Auteuil, abont s' havia fet transportar ja malalt.

Lo *Charivari*, la *Caricatura*, l' *Il·lustració*, lo *Mon il·lustrat*, *Le Journal amusant* y quantos periódichs il·lustrats de primer orde té, y ha tingut la Fransa en aquest sigle, s' han vist honorats portant obras d' aquest geni.

Los seus albums solament forman cent series, tolas tant nobles com *La vida del jove*, *Las torcidas encendidas*, *Los noys terribles*, etc., etc. S' explica tant treball, considerant que era un artista que havia il·lustrat diariament lo periódich *Paris*, que l' *hiograma* li enviava á buscar la pedra y la feya en vint minuts.

A Gustavo Doré, lo celebre il·lustrador del nostre *D. Quijote*, se li va preguntar quin era lo mes gran pintor de l' época, y ell, sens dubtar, respongué: — Es Gavarni.

Uns amichs seus li enren demanar com s' ho feya per inventarse los lemas de las liminas. — Es molt fácil, contesta: agito lo pedra, dibuixo, y las figuras mateixas me dibuixen lo que parlan; aquí 'n tinc que copiar lo que 'n dibuixen, Mireus; y 'ls hi ensenyá pedres dibuixadas, sense lema.

Quan anava al ball de l' *Opera*, deya: — Vaig á la biblioteca. Y copjava ab tanta veritat las costums, que 'l gran pintor Eugeni Delacroix deya parlant de Gavarni: — Té una superbia ploma... á la punta del seu llapis.

Vindrá dia, que nostros descendents, diu M. Eugeni de Mirecourt parlant dels francesos, se veuran obligats á obrir las obras de Gavarni, si volen trobar la historia dels nostros habits, trajes, diversions, caracter y costums.

Y després de lo que 'l dibuixen tant distingits artistas y literats, nosaltres no 'ns atrevim á fer mes que á apuntar son nom en lo periódich, acumulant en lo sentiment al món artístich, per la períoda d' un home que 'ns ha deixat tantas obras que no deuen éter la mort.

Lo Noy.

EPÍGRAMAS.

No l' olent? — No: no m' olent. Viscu al Ensanxe ¿compreu? Com que allí hi han pochis vehins...

—Per tu he fet deu mil simpless, Noya, 'l que has volgut, he fet T' he comprat vestits... No ho neguis. — ¿Per qué? ¿T' he negat uny res?

Lo dissapte de la penúltima semana no va tenir lloch la funció que en lo teatro Romea estava anunciada, per haberse posat malalt lo senyor Milla, en la que debia fer *El hombre volador* y altres treballs gimnásticos.

Lo públich va tenir á bé mostrar son desagrado.

Lo *Siclé* s' estranya molt de que en Fransa s' hagia passat una *batzillera* en ciencias. Ja es estrany, y molt, trobar una dona *batzillera* no mes en ciencias!

Dibhen alguns diaris, que s' ha demanat permis per posar una tendá de carn de caball. Si 'l permis s' concedeix, si que no tots los caballs tindrán que anar á morir á la plassa de toros.

Ab aquesta noticia, las accions del *Canyet* han suferit una baixa notable.

Sembla que 'ls periódichs de Saragossa han pres á mal que en aquella ciutat hagia sigut representada, y fins molt aplaudida, *La Esquella de la Torratxa* de D. Serafi Pitarra.

Se compren perfectament que 'ls calians d' allí, preferixian las pessas catalanas á la jota que ja 'ls surt pels ulls.

Esclama un dels periódichs d' allí que aviat veurán en son teatro obras russas y árabes. — Com d' antre no havian pensat aixó al véuerer, en altres temporadas, que 'ls hi representavan pessas andalussas! ¿Será perque Catalunya y Aragó se diuhen germanas?

La companyia del 'Teatro catalá' dona 'l próxim dimars una funció al Odeon, á benefici de gent necessitada. De segur que no hi mancará una numerosa concurréncia que aplaudeixi als actors, que, ademés de ferho bé, oedeixen las sevas pagas al objecte de la funció.

¿En qué se semblan los periódichs de Barcelona y 'ls de Saragossa? — En que aquells aplaudeixen la jota *aragonesa*, y aquells desaprobaban las produccions catalanas.

— ¿Va sentir l' últim acte del *Roberto* lo dijous passat? — No, senyor. — Bé 'm semblava haberlo vist en lo Liceo. — Sí que hi era; pero ab aquells crits del públich, lo qui diga que va sentir l' últim acte, falta á la veritat.

SÍMILS D' ALMANACHS.

¿En qué se sembla *Lo Xanquet* á un cordó de cotilla? — En que té caps. ¿En qué se sembla *Lo Xanquet* á un sabi? — En que té judici. ¿En qué se sembla un almanach al cel? — En que hi han Sants. ¿En qué se sembla l' any al caldo? — En que hi han llunas.

Sol·lució á las xaradetas del número anterior. I. Es—cu—pi—de—ras. II. Ca—de—na. Sol·lució al geroglífich. Qui no ríscia, no pisca.

XARADETAS.

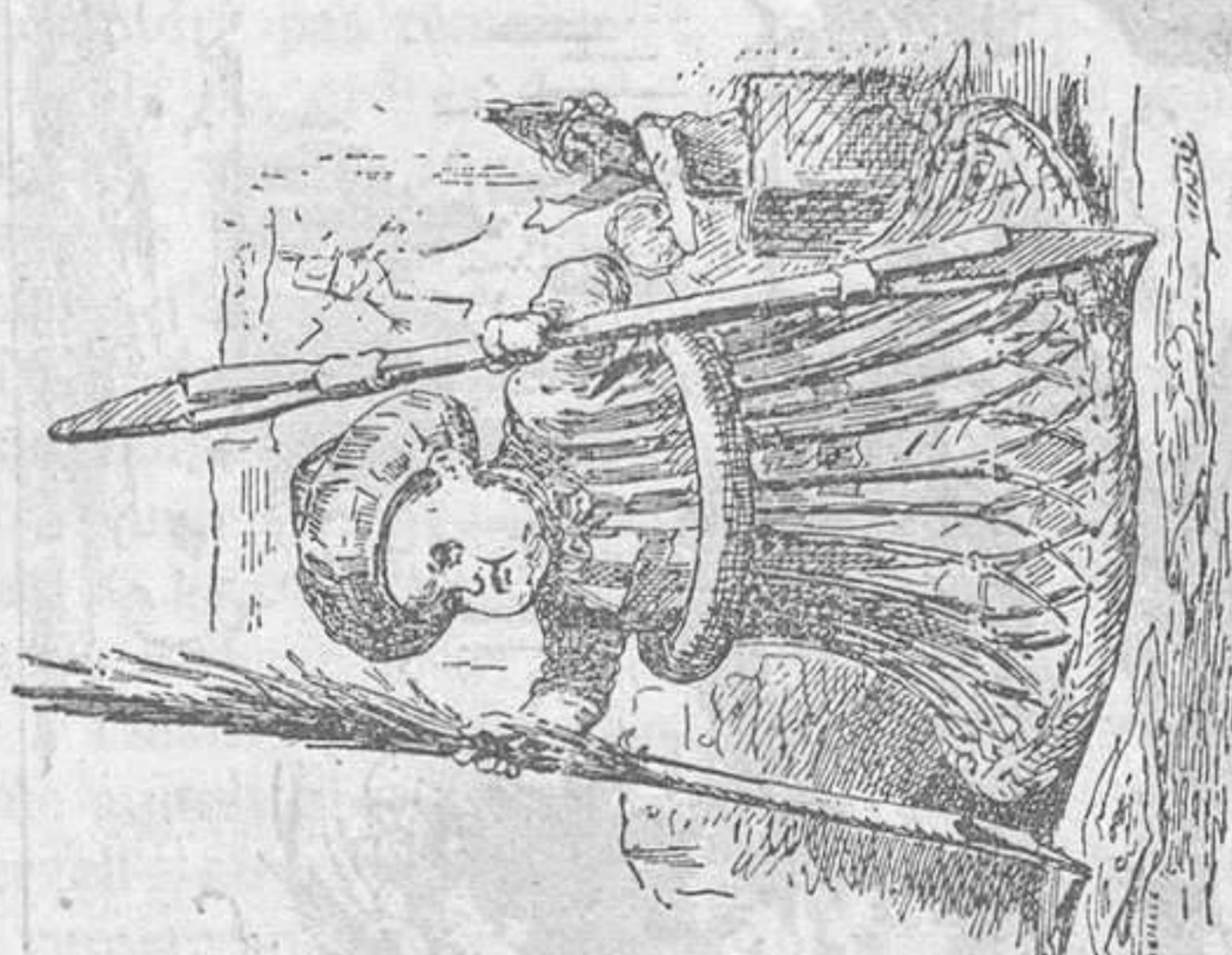
I. Es *primera* un bon diamant; Broma ó tempestat, *dos*. Per enquadrar un libre No pot mancarhi 'l meu *tol*.

II. Lo *ca* no pot ésser dolent; Lo *son*, es orvidat. *Tot*, es nom dels d' un ofici, Y un carrer d' esta ciutat.

GEROGLÍFICH.

En lo próxim número donarem las sol·lucions. E. R.—Ignocent Lopez. Barcelona 1886.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, passatge de Escudellers, número 4.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA or I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Amplo, 26. y Rambla del Mitj, 20. BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixará véuerer cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA. Trimestre. . . . . 6 ralets. FORA DE BARCELONA, FRANC DE PORT. Trimestre. . . . . 6 ralets. Un número suéto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ. Carrer Amplo, 26, Llibreteria.

LO NOY DE LA MARE.

Lo productor d' aquest quadro disolvent, es lo *fusell d' agulla*.

III.

SEGON QUADRO.

Representa una sala de restaurant, il·luminada per molts candelabros. Varios jóvens disfressats, que veuen d' un ball de máscaras, estan brindant ab unas copas llargarudas. Las taulas molt ben arrecladas, ab una toya de flors dintre un ferro, al mij de cada una. Las candelas s' acavan; la llum es trémula. Per una finestra entra un raig de claror de matinalda, y los jóvens mateixos estan dormint ab lo cap demunt las taulas, ó recóiscats á las cadiras. Las toyas, desfetes; copas, trencadas; plats, per terra. Lo productor d' aquest quadro disolvent, es lo *Champagne*.

IV.

TERCER QUADRO.

Representa un llarch passeig, molt concorregut. Numerós senyorío á dreta y esquerra. Magníficas carretel·las pel mij, que pujan y baixan. En una d' ellas hi va un senyor enguantat, ab una hermosa leontina y una preciosa agulla al pit.

Lo sol se pon... y s' fa fosch. Apareix un caté il·luminat per gas. Aquell senyor de la carretel·la, ab una fevita bastant tronada y sense lleontina, para la ma, perque un amich sèn li entrega un duro. Lo productor d' aquest quadro disolvent, es la *bolsa*.

V.

QUADRO QUART.

Representa un petit salontel. En un sofá estan assentats un jove y una idem, parlantse á l' orella. Ell va molt arrecladet, molt ben pentinat. Té 'l sombrero damunt d' una cadira. Ella també ben arrecladeta. Tot sovint somriuen. Devant del sofá, sentada y fent mijsa, una senyora major que de tant en tant alza la vista vers al jóvens. Es de nit... Lo quadro s' torna clar.... En un' altra habitació, la mateixa jove, no tant arrecladeta, cus una banoa. Lo jove, vestit ab bata y desarreclats los cabells, está distant d' ella, llegint lo diari. La senyora major brossola una criaturaleta. Lo productor d' aquest quadro disolvent, es l' amor.

VI.

QUADRO QUINT.

Representa un teatro. Los actors van ab casco y corassa. Cantan: lo públich aplaudeix.

R. Focille

Mlle Benita Anguinet femnos veurer lo blanch, neyre.

y 'ls actors saludan. Cris de bravos! y bien! per part de la numerosa concurrència.

Es una ópera, lo que 's canta.

Can lo teló....

Torna à absarse, y los actors són uns altres que van de andalusos. Lo publich va desfilant. Dels que 's quedan, los uns dormen y 's altres ribhen.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es la zarzuela.

VIII.
QUARO SISÉ.

Representa un jove elegant, que en un hall d' estiu va requibrant à aquesta y à l' altra. Ab l' una balla, à l' altra la fa riure.

S' apagan los llums del hall....
En una sala y escalfantse en un braser hi ha un vellet que ab las ulleras posadas y present polvo de tant en tant, llegeix un libre.

Encara que vell, se coneix que sa fisonomia es la mateixa del jove.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es lo temps.

VIII.
QUARO CORTIX.

Representa un quartet ab un escriptori devant d' una llibreria. Lo quadro està il·luminat per un quinqué de petróleo.

Un subjece, sentat devant del escriptori ab una ploma à la ma y un paper blanch al davant, descansa 'l front sobre l' esquerra y al cap d' un moment suca la ploma al tinter.

Lo quinqué s' apaza....
Pel baló entra 'l sol, y 'l paper, que era blanch, està ple de gargots.

Entra al quartet un nov' de l' impremta, y 'l subjece plega 'l paper y li dona.

Lo productor d' aquet quadro disolvent, es l' oncle.

GENT D' OFICI, QUE NO 'N TÉ.

Menjar, beure y roncar,
Es lo que D. Hoch sab fer.
Com no ho té de menester,
A res se vol dedicar.
—Aquet, es un scribtor.

D. Joan es rich: de vegetalis
Res prola 'l tenir carix:
Ell es forsit y home carix,
Que tot ho arrecla à trompachs.
—Donchs dignam que es un hostat.

D. Dalnan ab tot trafica:
De tot sab ó vol saber,
Y per guanya algun diner,
Embolica que embolica.
—Vaja, es un bon pastisser.

LO NOY DE LA MARE.

Per res, lo crit al cel posa
La senyora de D. Peru,
Ab la criada, la cambra...
Y 's hi diu qualsevol cosa.
—Es una gran *mormanyen*.

Se té à en Pop per aixirit:
A la filla de 'n. Paupet
Ila deixat, y ara 'n Paupet
Diuben que fa un bon partit.
—Ay, ay, ay, quin *esmollet*!

No sé com s' ho fa l' Eloy,
Que se la culpa estabint,
Font sempre 'l jolbre, jugant...
Y 'l telen per un bon noy.
—Aquet, es bon *comedian*.
Lo CURVAT.

REVISTA DE TEATROS.

Després de Cuarema, Pasena.
Passadas un grapat de setmanas, durant las que no habem pogut dir una sola paraula de novelats teatrals, compareix la present, en la que sembla que las empresas hagian volgut tirar la casa per la finestra.

Lo Liceo nos ha plantat cartells bermells, à qual senya ja poden dir que 'l dimoni hi balla y en efecte: vagin à veurer lo *Faust* que 's promet que val la pena y disset. En *Petit* hi fa un diable de pare y senyor men eun que apareix que hagia sigut aprenent de *Lluisier*. Y que canta com un rossinyol, diable! En lo quart acte sobre tot, fa endomindaduras de dimoni mestre. Aquellas contorsions, esbultacs y arrossegaments al ànner lo cant de la catedral, son d' actor consumat. Llastima que las prodigues tant en marcadass ocasions, que si arxís no ho fes, duplo que ningú 'o llingües res que dir. Bè, molt bè, senyor Petit, per mes que dignu y compartin alguns plagas que may saben judicar en absolut, deixis dir: à las penas punyaladas, vosé vagi cantant y tirant y cregui que lo que sento que sigui tant diable, que sino ja li concedia una creu mes *Prinçpal*. Lo que si li demano que no fassi pati d' aquella manera à la pobre *Margaridoga*. Una nena que canta tant bè; que refilia com un canari; que 'ns fa un tercer acte com may l' haguem vist; y vosé, ab tot, l' apura de una manera, que ni un catedràtic à fi de curs. Ventura que la nena, encara que ignocenta, sab abont li aprera la botina y 's desempellega de tot. ¡Sab que l' empresa ho ha entès! A un diable Petit, Margarida Vitali: vos, empèlhi la basa: y com si aixó no fos pron, surt l' *Estagno*, que, si no fa un *Faust* acabat, presenta un bosselo que, ja, Dèu nos ne dó: ab permis sia dit del Sr. Meñado com no acostuma lo *Noy*, va surtirre content y ab ganas de tornari lo que li ha promés lo seu avi pel dia que mengi lo solet.

Mala nova no ve sola, dit lo ditxo, y arvy casi bè pot dirse. Quant l' empresa vol lo diable no ve sol.
Prova sino: al peu del *Faust*, *Roberto 'l diable*: y *nada menos* que fet per 'n Violetti. Què tal? Podrà queixarse la gent de la casa gran? Vaja, trin diables à qual mes bo. ¿Que no saben quin escullir? Ja m' ho pensava. Trin que dirlos calcom del *Teatro Prinçpal*.
Deyra 'n Rossi font l' *Hamlet*: paraulas, paraulas, paraulas.
Diu l' Olona sent empresari: zarzuelas, zarzuelas, zarzuelas.
Y en bona fe que ja may podria aplicar-se millor lo ditxo de Shakespeare que à los zarzueleros espanyols. Y lo raro d' aquest género, que 's pot dir *bastardo epico*, es que fa dolent lo bo; no solament en la música, que té la desgracia de caure en poder dels artistas de la zarzuela (testimoni *La Trilla del Regiment*), sino fins als autors que téen la desgracia de ficarshi. Allí si que 'n lo peccat si troba la penitencia. ¿Qui tenta de dir al senyor Selgas, al inspirat poeta de la *Primerera* y al pensador de las revistas, que tenta de produir *De tal palo tal astilla*? Quina pallissa al sentit comu y à la bona moral! ¿Y per qué? Fer traher estella del publich de la zarzuela; d' un publich ignorant, que 's allimenta ab langos y ab l' organillo y que 's regossija vehent homens vestits de dona y donas distressadas d' homens! Vaja, senyor Selgas, vagi! ¡Abont s' ha vist un home com vosé jugar ab la verdor y obrir los ulls à qui 's le mes obris: que unas taronjas! Y quina flor que li escan! Lo, francament, l' estimo mòlt, creguiu; pero quan lo vaig sentir en zarzuela, no sé qué 'm va fer: de bona gana 'l vaig veurer en poder de 'n Rodriguez: lo que sí vaig sentir, que caigues en la de la *Estaban*: es l' unich moment que 'l vaig envèjar, y ho dich de debó, aquella nena canta, y bè, declaro, y bè, es petita y bè, ¡llastima que hagia caigut en poder d' aquella empresa, que acabà de gastar sa veu, ja un poch cansada! Però à qui sino à aquesta empresa se li acut fer cantar à una senyora en tres dias dotze actes de música, y música de zarzuela! ¡Es capàs de rebotar à un toro! Per aixó no 's deñ ser artista, es precis ser arcesa ó canàlich.

Mes deixemos de cantarías y zarzuelas, que prou ne passa un hom sense que se 'n adoni, ó adonansem, y parlem d' un altra classe de espectacle que com lo donará diners à la empresa del teatro Principal y honra y profit à Mlle. Benita Anguinet: la gallarda presididatadora. No li han vist fer diabluras? Donchs que esperar? Per qua pensan deixaxho? Mifris que no hi seràn à temps. Segons lo cartell, li que cumplir mòlt compromissos (hey, atenguin que no son deules) tot lo mes seràn de compulser als espanyols d' altres provincias, y las funcions seràn pocas. Los teatros se la disputan, y no es estrany: perquè deixant apart la gracia ab que la presididatadora entreté al publich en la dicció, es sorprenent la llenguesa y habilitat en lo escamoteix, lo laxy de son moviliar y la bona y agradable combinació

Els homes savis

No cal pas fer gaire cabal del homes que tenen fama de savis, car ja és sabut que la fama menteix moltes vegades, i—per més que hi hagin reconegudes excepcions—si bé ho esbrinèssim, en trobaríem alguns que passen per homes savis i, en realitat, no són ni més ni menys ximplers que els altres, perquè—deixem-nos d'illusos—com més pretén avançar la Humanitat, més imbècils ens anem tornant i—dissortadament—és cosa que no tindrà pas remei.

En tots els ordres de la vida s'observa exactament el mateix: a mesura que s'avença—en edat, en coneixements—és indubtable que hom va refinant-se, però, precisament, d'aquí n'esdevé després la imbecilitat, perquè el mateix desig de profunditzar massa en la matèria, condueix fatalment al desequilibri i a la degeneració. Per això un home incult, criat al camp o a la muntanya, entremig de bèsties, té gairebé sempre més cor, millors sentiments que un home instruït, criat a ciutat, perquè aquell obeeix solament a l'instint i es deixa portar pel primer impuls, mentre que aquest obeeix a la reflexió, pensa—el cor consulta al cervell—abans d'obrar i, mantes vegades, després de molt rumiar-ho, acaba obrant al revés del que deuria.

Per alguna cosa es deu dir: "Val més boig conegut que savi per conèixer"... Per la nostra part, ens fiaríem més aviat d'un boig desconegut que d'un savi...

No és que renequem de la ciència ni de la cultura, però entenem que ambdues coses han emprès ja fa temps viaranys esgarriats—la teoria de la relativitat, la pintura cubista, l'ultra-modernisme—que, en lloc de conduir-nos per bon camí a felicitat, ens tornaran, a no trigar gaire,

al mateix punt d'eixida, i potser més endarrera encara, és a dir, que la Humanitat—creient-se progressar—es trobarà dintre uns quants anys més atrassada que mai i tornarem a ésser aquells homes primitius, viurem com bèsties i ens occirem els uns als altres, tot per mor d'un excés de civilització...

No cal, doncs, fer massa cabal dels homes savis, car les apariències enganyen i molts d'aqueixos homes amaguen a voltes sota la màscara del seny i de la saviesa les idees més perverses, predicant moralitat—que és molt fàcil—però no exercint-la... Es com allò del metge que recepta als malalts medicines estrofolàries—que els guareixen o els maten—però quan ell emmalalteix no en pren cap de medicina, per si acas...

Al cap i a la fi, l'ésser tingut per savi no és més—en molts casos—que una mena de patent que dona dret a un home per a dir i fer totes les extravagàncies que vulgui.

FIDEL GRIFOL

Galanteria

Don Guillem fou un home cast fins al dia que es casà. De casat va fer totes les coses que suposem que fan els casats. Però, al cap de deu anys de matrimoni li començà a pesar tota la castetat de la seva solteria i trobà que necessitava viure allò tan ensopit que en diuen "divertir-se" i fer el "tronera".

Don Guillem, començà a anar cada nit al cafè; després s'hi entretení més. Després, encara una miqueta més. Després, no pogué passar-se de donar uns quants tombs per la Rambla en sortir del cafè. Després, tingué necessitat de fer una consumació en qualsevol *cabaret*. Més tard, ja no sabé sortir del *cabaret* fins que el tancaven.

Al *cabaret*, don Guillem trabà amistats. Conegué les begudes fortes, que duen noms estranys. S'anà aficionant a aquestes begudes. Arribà que hagué d'acompanyar a casa seva alguna de les amistats, i fins s'hi quedava a dormir.

Així, don Guillem arribava molts dies a casa seva a les sis del matí, borratxo com unes sopes i perfumat amb les més exquisites essències.

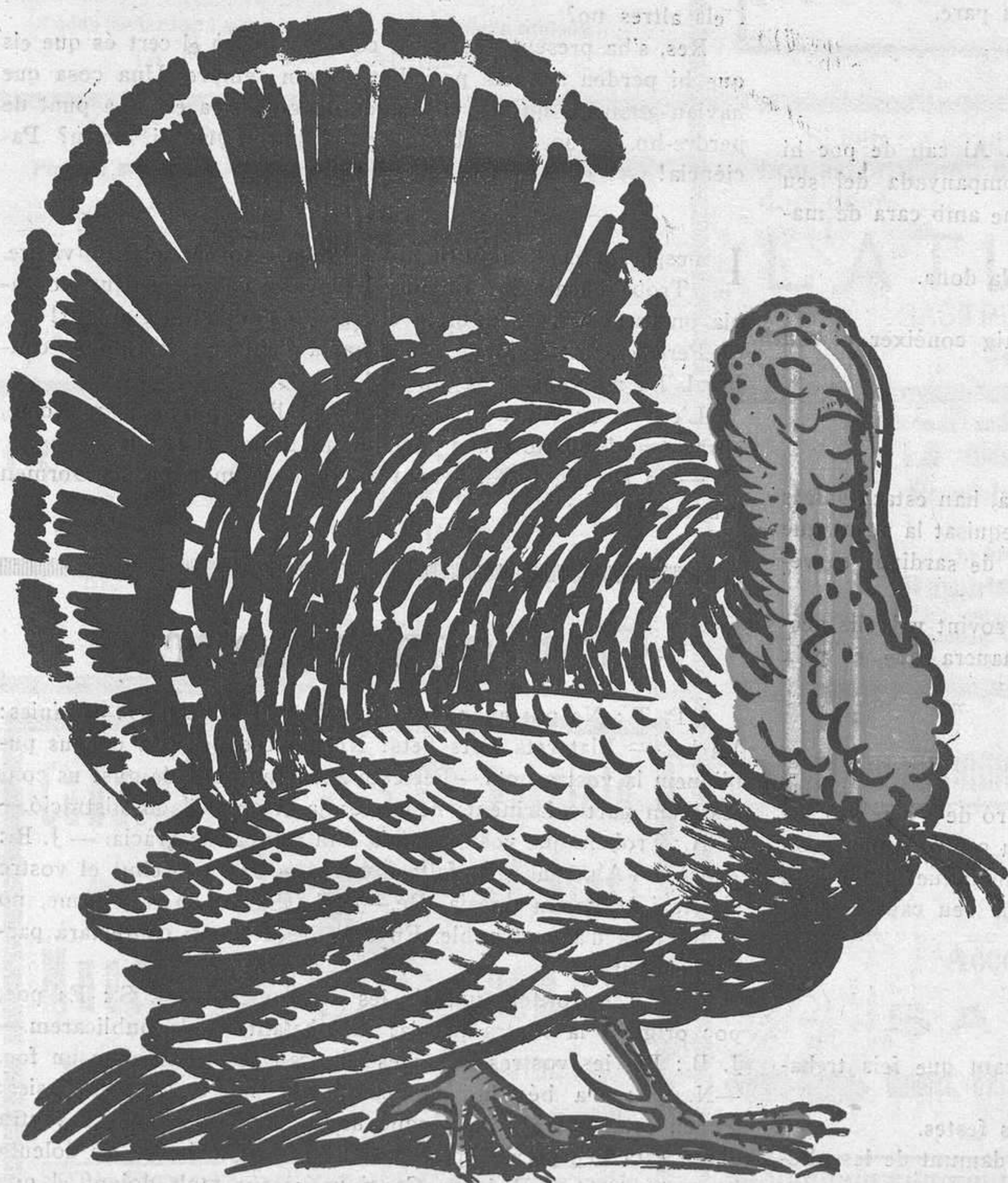
Aquest és el drama conjugal.

La seva dona plorà el comportament del seu marit i l'amonestà com calia. Aviat, però, es convencé que els plors i els sermons no servien per res. Usà un altre procediment. Tenia un dormir molt prim i quan sentia ficar la clau al pany de la porta s'aixecava, i al moment que el marit entrava li clavava uns quants cops de bastó. Això fou l'únic que retingué un xic a l'espòs.

Un xic, només. De tant en tant, tornava a retirar tard. Però ja sabia que en entrar al pis l'esperaven les garrotades.

Un dia que, com tants altres, venia borratxo a les sis del matí, es trobà amb un lladregot que forcejava la porta de casa seva. Don Guillem li tustà l'esquena i molt galantment, li digué:

—No us esforceu a espanyar la porta, amic meu. Jo mateix us l'obriré. Però amb una condició. Que vós heu d'entrar a casa al davant meu.

EL GALL

—Pobret! Ja patirà!

Un xicot de la Congregació de Sant Lluís Gonçaga s'estava en la "terrasse" d'un cafè de la Rambla. De sobte se li acostà un turc a oferir-li alfombres i pells de feres. Ell no en volgué cap.

L'endemà el lluset anà als jesuïtes. El director de la Congregació el cridà i li digué:

—"Hijo mío. Se te ha visto hablar con un infiel".

✽

Dos Jutjats de Barcelona han admès denúncies per qüestions pecuniàries contra el senyor Hilari Marimón. Veurem si hi ha lloc al procés.

✽

Un matí de la setmana passada, un conegut industrial de Sabadell o de Terrassa sortia de passar la nit de "juerga" a "Villa Rosa". Eren les vuit del matí. El "juerguista" anava amb el seu automòbil, en el qual hi duïa una dona.

En arribar a la Rambla, l'automòbil embestí un carretó i causà ferides lleus a l'home que el duïa. L'industrial s'indignà i començà a increpar l'home del carretó. Però la noia que duïa li digué:

—Calla, Tomàs. Aquest home és el meu pare.

✽

Dos distingits joves s'estaven en un cafè. Al cap de poc hi entrà una bellíssima senyora jova, acompanyada del seu marit, ja de mitja edat. El marit era un home amb cara de males pusses.

Un dels joves quedà indiferent en veure la dona.

—No t'agradava?—li demanà l'altre.

—Sí, em va agradar fins el dia que vaig conèixer el seu marit.

✽

En una costa francesa propera a Catalunya, han estat agafats uns vaixells pesquers estrangers. S'ha requisat la pesca que duïen i s'ha venut a un preu baix. El miler de sardines es venien a sis francs.

Convindria que a aquí també s'agafessin sovint vaixells pesquers estrangers. Potser seria la única manera que el peix s'abaratiria.

✽

Separadament, han tornat de Madrid el baró de Viver i el senyor Hilari Marimón. Tots dos, pel seu cantó, vénen molt contents. No ho entenem. Perquè ens sembla que si un està content l'altre no ho hauria d'estar. Però es veu cada misteri que canta un "credo".

✽

Un capellà, enfutismat, digué a un fabricant que feia treballar als seus obrers en diumenge:

—Feu mal fet. Déu va dir: santificar les festes.

I l'altre aixecant el cap i mirant-se'l per damunt de les ulleres, li respongué:

—Però vostè per què treballa?

—Deixeu-ho corre, jo "santifico", i vós...

—Jo "mortifico"... Tot acaba en vers, doncs, estem iguals.

A Nova York ha estat trobat assassinat el boxador negre, senyor Bating Siki. Bating Siki era un bon boxador, diuen els que hi entenen. Els que no hi entenem, només sabem que era un home molt original. Armava bronca allà on podia; cercava baralles sempre; de tant en tant repartia xecs d'un Banc entre la mainada del carrer; un cop, donà a un pobre que li demanava caritat un xec, signat i la quantitat en blanc. Un dia, després d'una bronca, el volgueren matar, però només el feriren greument; ell, la primera nit d'estar a l'hospital, ferit greument, fugí amb pijama i desaparegué.

Sembla que aquesta vegada no podrà fugir. Els metges entesos en la matèria, asseguren que és mort de debò.

Per què el mataren? No ho sabem. Sospitem, però, que "porque era negro"...

✽

El nostre amic i company Ricard Opisso, inaugurarà el diilluns que ve una exposició de pintures a la "Sala Parés" (Establiments Maragall). Li augurem un bon èxit.

✽

El Govern vol que els diumenges a la nit i els diilluns al matí surtin diaris arreu. No pot ésser que la gent es quedi tot un dia sense saber el que passa pel món, diu el Govern.

Ara volen prendre el descans dominical als pobres periodistes! La protesta ha estat general. No, els periodistes també tenen dret a descansar un dia. En últim cas, es demana que només surti, aquests dies, un periòdic a cada població.

Però, aquest periòdic serà sempre el mateix? S'alternaran els diferents periòdics de cada població?

Llavors, a les poblacions on només hi ha un periòdic, aquell haurà de treballar sempre.

Es deixarà llibertat per a què surtin els diaris que vulguin i els altres no?

Res, s'ha presentat un gros conflicte. Però el cert és que els que hi perden són els periodistes, com sempre. Una cosa que havien guanyat, que es un dia de descans, ara estan a punt de perdre-ho. I, no en dubteu, ho perdran. Què hi farem? Pacència!

✽

Inesperadament, a mitja nit, el marit tornà del seu viatge.

Trobà encara la minyona llevada. Ella quedà que no sabia on tocava. La senyoreta era al llit amb el seu amant!

Però, era inevitable. L'espòs havia d'entrar a la cambra conjugal. La minyona el seguí.

L'espòs, en veure la seva dona al llit amb un altre home, abraçat amb ell, tots dos dormint, es tregué el revòlver.

—No els digui res, senyoret—digué la minyona—. Dormen tan a gust!

Correspondència

P. T.: No pot anar el vostre clam de llibertat. — Manies: Va bé. — Platarets Tets-Tets: No, no cregueu pas que us publiquem la vostra nota.—Perfecte A.: Amb molt de gust us contestarem particularment; hem atès ja el prec d'administració.—P. A.: Trobem que vostre article està mancat de gràcia. — J. R.: Anirà a l'Almanac. No faltava més. — F. G.: Rebut el vostre article i la vostra poesia. Bé.—J. S. (Sabadell):No, home, no es tractava d'aquest poble. Enviï l'adreça i se li contestarà particularment.

E. V.: Aprofitem una de les dues poesies.—J. S.: Es poc, poc original la vostra poesia; no obstant, us la publicarem.—J. B.: Bé, les vostres espurnes són capaces d'abrandar un foc.—N. M.: Va bé; ho publicarem, ja ho creiem.—Felissier: Podeu estar-nos agraït, perquè us ho tirem al cove. La vostra prosa està ben escrita, però és ensopida.—J. G. B.: Es dolenta la vostra sexta.—Padrón: Continua essent molt dolent el que ens envieu.—Oiapk: No, no el podem publicar.

TEATRE CATALÀ ROMEA

Avui dijous, tarda: «Els pastorets o l'adveniment de l'infant Jesús».

Festes de Nadal i Sant Esteve, formosos programes, figurant-hi: «Els pastorets», «Matemàtiques», «Seny i amor, amo i senyor», «Els savis de Vilatrista», i «L'alegria que passa».

Es despatxa en comptaduria

GRAN TEATRO ESPAÑOL

Avui dijous, tarda, NO HI HA FUNCIO.

Nit a les 10: TEMPS ENÇÀ... TEMPS ENLLÀ... i estrena del espectacle de fira en un acte

LA BARRACA DE NADAL

Divendres: TEMPS ENÇÀ... TEMPS ENLLÀ... i LA BARRACA DE NADAL.

OLYMPIA

TEMPORADA DE CIRC. — Programa nou
La millor companyia de circ eqüestre que s'ha vist a Barcelona
FESTES DE NADAL
tarda i nit

El més interessant i esplèndid programa de Circ-Eqüestre que s'ha vist a Barcelona.

Vegi's anunci en els diaris

Eden Concert

Music-Hall de primer orden - Asalto, 12 - Teléfono 3332 A.

NUEVA EMPRESA PROPIETARIA : D. Francisco Buxó

Todas las noches, las tres estrellas: TITINETTE, LUCRECIA TORRALBA y PILAR MOLINA.

Todas las tardes: La graciosa zarzuela madrileña titulada

¡A MORIR LOS CABALLEROS!

POMPEYA

Popular Music-Hall Teléfono 2438 A.

PROGRAMA MONSTRUO

CONDESITA ZOE - BELLA DORITA

Gran éxito de la aplaudida revista en cuatro cuadros

LA VINGUDA D'EN TÓFUL

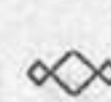
Exito de Mercedes Cros, Marujita Carrillo

MERCEDES SOLDEVILA

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106

ÉXITO: MARÍA ROMEU

M. SOLDEVILA C. FRANCO

 LA GRECO

Cabaret

de la

Muerte

Paralelo

(Grutas)

núm. 72

Exhibición macabra, tétrica y horripilante

Es necessiten 30.000 caixes de morts pel consum diari del CABARET DE LA MUERTE

NOTA: El que sufra de afección cardíaca o sea impresionable absténgase de visitarlo, pues pasaría un mal rato.

PATI BLAU

PELAI, 1

Local completament reformat, amb gran calefacció. Temperatura la més agradable durant l'hivern

Aquest mes, s'ha inaugurat un succulent servei de «Charcuteria» i mariscs de totes menes. Tot-hom ho diu que el cafè del PATI BLAU és el millor de Barcelona

Es costum d'aquesta casa, servei excel·lent i preus econòmics

OSTRAS de Marennes y Arcachón

Mariscos, etc.

La Ostrícola Marennaise

VENTAS AL POR MAYOR Y DETALL

Boquería, 27 :: Teléfono 2785 A.

Si heu de comprar un sueter i voleu trobar un bon assortit amb millors preus, visiteu els aparadors de

L'ATLANTIDA

SASTRERIA I CAMISERIA

Sant Pau, 56 i 58

En vista de la numerosa clientela que acude diariamente

La casa del aficionado

Rambla de las Flores, 10

T. S. H.

ha abierto una Sucursal en la

Rambla de las Flores, 26

donde tendrá mucho gusto en servir los encargos que se le hagan, así como consultas técnicas y consejos prácticos.

Ha llegado la nueva remesa de galena Radiosita

BICICLETES

MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

FIGURES DE PESSEBRE